

ע"פ 52837/07/18 - יחיאל יקיר אביב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 52837-07-18 אביב נ' מדינת ישראל
בפני כבוד השופטת תמר נאות פרי
המערער יחיאל יקיר אביב
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בחיפה (כב' השופט אריאלי) בתיק פק"ח 33934-01-18 מיום 14.6.2018. הערעור הוגש אך בהתייחס להרשעה ולא לגבי העונש.

העובדות הרלבנטיות:

- ביום 9.6.2017, התהלך המערער יחד עם שני כלבים שבבעלותו בסמוך לביתו של המתלונן, גיל בן פורת (להלן: "המתלונן"). בבית המתלונן שהה באותה העת הכלב של המתלונן. אחד מהכלבים של המערער, תקף את הכלב של המתלונן וכאשר המערער ניסה להפריד בין הכלבים, הוא ננשך בידו.
- ביום 11.6.2017 המתלונן פנה לווטרינר המועצה, ד"ר שרגנהיים (להלן: "הווטרינר").
- ביום 13.6.2017, פנה הווטרינר למערער בדרישה כי יסגיר את כלבו לתחנת ההסגר. השניים קיימו שיחת טלפון, ובמהלכה הורה הווטרינר למערער להסגיר את הכלב בתוך 24 שעות.
- ביום 14.6.2017, היות וכלבו של המערער לא הוסגר, הוציא הווטרינר הודעה על הטלת קנס מנהלי קצוב בשל אי הסגרת הכלב, מכוח סמכותו על פי פקודת הכלבת (להלן: "הפקודה") ותקנות הכלבת (החזקת כלבים, חתולים וקופים במאורת בידוד), תשי"ט-1959 (להלן: "התקנות"). הודעה זו נשלחה למערער בדואר רשום (להלן: "הודעת הקנס").
- ביום 16.6.2017, הגיש המערער בקשה למתן צו מניעה נגד הווטרינר והרשות המקומית, וביקש למנוע את הסגרת הכלב. הבקשה התבררה בבית המשפט השלום בחיפה ביום 19.6.2017 (ת"א 37057-06-17 בפני כב' השופטת ברסלב, להלן: "הדין בצו המניעה") ובתום הדיון הגיעו הצדדים שם להסכמה, לפיה הכלב יוסגר - והוא אכן הוסגר ביום 19.6.2017.
- ביום 17.7.2017, הודיע המערער כי ברצונו להישפט בכל הנוגע להודעת הקנס.
- עובדות אלו הנסקרות מעלה היו ברובן מוסכמות מלכתחילה ובחלקן כאלו אשר התבררו במהלך שמיעת העדויות בבית המשפט קמא וכיום אין לגביהן מחלוקת, כך שהן העובדות המשמשות לצורך המשך הדיון.

ההליך בבית המשפט קמא -

8. במהלך הדיון שהתנהל בביהמ"ש קמא טען המערער שלל טענות בכל הנוגע להודעת הקנס, לאי תקינות ההליכים, להגנה מן הצדק, לאכיפה בררנית ועוד. לאחר שמיעת עדויות (של המתלונן, הווטרנר והמערער) ולאחר הגשת ראיות (כגון התמונות של הפגיעות בכלב של המתלונן ועוד), ניתנה הכרעת הדין של בית המשפט קמא, ובמסגרתה נקבע עובדתית כי הכלב של המערער נשך את הכלב של המתלונן, כי לא הוכח מי משני הכלבים נשך את היד של המערער, כי הווטרנר דרש את הסגרת הכלב למאורת בידוד כדן, וכי המערער לא הסגיר את הכלב על פי הדרישה. לכן, נקבע כי יש לזכות את הנאשם מביצוע העבירה של אי הסגרת כלב שנשך **אדם**, לפי סעיף 4(1) לפקודה, ועם זאת יש להרשיע אותו בעבירה של אי הסגרת כלב שנשך **בעל חיים אחר**, לפי סעיף 2(א) לתקנות.

בהמשך להרשעה נשמעו טיעונים לעונש ועל המערער נגזר קנס בסך של 4,000 ₪ בתשלומים חודשיים וחתימה על התחייבות להימנע מעבירה זהה בעתיד.

הכרעה בערעור -

9. כפי שאוזכר בפתיח, המערער מתייחס בהודעת הערעור רק להיבט ההרשעה ולא לגזר הדין.
10. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי במסמכים, עמדתי כי דין הערעור להידחות ואמנה את נימוקיי בהתאם לסעיפים השונים של הודעת הערעור כפי שהועלו מטעם המערער.

היחס בין סעיף 4 לפקודה לבין תקנה 2 לתקנות -

11. הטענה הראשונה של המערער הינה שביהמ"ש קמא הרשיע אותו בעבירה אשר ממנה זוכה. לטענתו, הודעת הקנס שנשלחה אליו מהווה את כתב האישום, היות וביקש להישפט - ובהודעת הקנס מיוחסת לו עבירה אחת ויחידה שעניינה אי הסגרת כלב. לכן, כך לשיטתו, לא יכול להיות שביהמ"ש יזכה אותו מעבירה מכוח הפקודה וירשיע אותו בעבירה מכוח התקנות, משל יוחסו לו שתי עבירות, שניתן להרשיע באחת ולזכות מהשנייה. עוד הוא טוען, כי העבירה השנייה הלכאורית אינה עומדת כשלעצמה שכן היא סומכת על התקנות, אלא שהתקנות יונקות את מעמדן מהפקודה ואין להוראת החיקוק המופיעה בתקנות מעמד כשלעצמה והיא לא יכולה לבסס עבירה, כאשר מהעבירה הסומכת על הפקודה המערער זוכה.

12. המשיבה טוענת שלא כך הם פני הדברים וכי הפקודה הסמיכה את מתקין התקנות להרחיב ולפרט מהן ההתנהגויות אשר עולות כדי עבירה מכוח הפקודה. לשיטתה, הפקודה מתייחסת באופן כללי לאי הסגרה של כלב בתור עבירה, כאשר יש הבדל בין כלב שנשך אדם לבין כלב שנשך חיה אחרת, כאשר את שניהם יש להסגיר וכאשר אי-ההסגרה עולה כדי עבירה. לשיטת המשיבה, אמנם הסעיף הרלבנטי **בפקודה** מתייחס להסגרת כלב שנשך **אדם**, אך **התקנות** מתייחסות לכלב שנשך **חיה**, התקנת התקנות לא מהווה חריגה מסמכות, התנהלות בניגוד לתקנות עולה כדי עבירה - ולכן אין ממש בטענה של המערער לפיה ביהמ"ש הרשיע את המערער בעבירה אשר ממנה הוא זיכה אותו.

13. בנקודה זו עמדתי כעמדת המשיבה, או יותר נכון כעמדת ביהמ"ש קמא הנכבד, ויש לדחות את טענות המערער.

14. הפקודה קובעת בסעיף 4 כדלקמן (ההדגשות במובאות אינן במקור):

"4(1) בעליו של בעל חי שנשך **אדם** חייבים לעשות את הדברים הבאים במשך 24 שעות לאחר שנודע להם דבר המקרה: -

(א) להודיע את העובדה לרופא הממשלתי או לרופא הווטרנר הממשלתי הקרובים ביותר וכן;

(ב) אם היה הבעל חי הנושך כלב, חתול או קוף - חייבים בעליו לקחתו למאורת הבידוד הקרובה ביותר...

(2) כל בעל חי שנעצר על פי הוראות סעיף קטן 1 מסעיף זה יבודד למשך 10 ימים מיום התחלת המעצר..."

סעיף 12 לפקודה קובע כי:

"כל מי שאינו מקיים את הוראות הפקודה הזאת או כל תקנה שתותקן על פיה, או הוראות של כל צו או הוראה שניתנו כחוק על פי פקודה זו, או כל תקנה שתותקן על פיה, יהא צפוי, בצאתו חייב בדינו, לעונש מאסר... או לקנס... או לשני העונשים כאחד."

סעיף 16 לפקודה מסמיך את שר החקלאות להתקין תקנות:

"המכוונות למנוע את התפשטות הכלבת ולתת תוקף למטרות הפקודה הזאת לרבות חובת חיסון בעלי חיים..."

התקנות, אשר הותקנו על ידי שר החקלאות מתוקף סמכותו לפי סעיף 16 לפקודה (כפי שמצוין בכותרת של התקנות), קובעות בסעיף 2 כדלקמן:

"2. (א) חיה שנשכה **אדם** או **בעל חיים**, חייב בעלה להביאה למאורת הבידוד הקרובה תוך 24 שעות ממועד הנשיכה.

(ב) לא הביא הבעל את החיה למאורת בידוד כאמור בתקנת משנה (א), רשאי הפקח להביאה למאורת בידוד כאמור, על חשבון הבעל."

15. מהאמור מעלה עולה, שהפקודה מתייחסת בעיקרה להסגרת כלב אשר נשך **אדם**, אך בסעיף 16 הסמיך המחוקק את השר להתקין תקנות למטרת מניעת התפשטות הכלבת ובסעיף 12 לפקודה נקבע שגם הפרה של התקנות עולה בגדר עבירה פלילית. מחוקק המשנה מצא לנכון לקבוע שיש חובה להביא למאורת הבידוד לא רק חיה שנשכה אדם אלא גם חיה שנשכה בעל חיים אחר ואין כל ספק שתקנה זו משרתת את מטרות הפקודה ומכוונת למנוע את התפשטות הכלבת (וראו את שנפסק עוד בבג"ץ 409/78 **אבלין נ' שר החקלאות**, פ"ד לד(3) 393 (1979) באשר למטרות וחשיבות הפקודה, כמו גם את ג' יוחננוף, '**דיני בעלי חיים**' (2009), עמ' 249-250 באשר לתכלית הפקודה והגנה על הציבור מפני התפשטות כלבת, ובנוסף את ש' ברנר וצ' טל, '**משפט הכלב**' מהדורה שנייה (2014), בעמ' 161 באשר למחלת הכלבת באופן כללי). לכן, החיקוק אשר מחייב להביא למאורת הסגר כלב שנשך חיה ולא רק כלב שנשך אדם, הינו חיקוק תקף המבוסס על הוראות הפקודה, בעל תוקף תחיקתי, והתנהלות בניגוד לחיקוק זה עולה בגדר עבירה.

16. העבירה שיוחסה למערער הייתה אי הסגרת הכלב. ההפניה הייתה לסעיף 4 לפקודה וסעיף 2 לתקנות, שכן הוראות החוק משתלבות יחדיו. לא הייתה אי פעם כוונה לייחס למערער שתי עבירות, אלא רק עבירה אחת שעניינה אי הסגרת הכלב - וניסיונו להציג את הסיטואציה כאילו בית המשפט קמא שגה בכך שסבר שמיוחסות לו שתי עבירות שגויה ומטעה. המדובר בהתנהגות מוגדרת, באירוע ממוקד וענייני - אי הסגרת הכלב (וזאת במנותק מהשאלה אם עסקין באירוע חד פעמי או שעסקין עבירה מתמשכת, ואין צורך להתייחס לסוגיה זו במסגרת ערעור זה).

17. בהכרעת הדין קבע כב' ביהמ"ש קמא באופן ברור שהוכח כדבעי שהכלב של המערער נשך את הכלב של המתלונן, אך יש ספק לגבי השאלה איזה כלב נשך את המערער (הכלב שלו או הכלב של המתלונן). לכן, אין המדובר

בוודאות בכלב שנשך אדם, אך המדובר מעבר לכל ספק בכלב שנשך חיה. לכן, ביהמ"ש קמא ניסח את הכרעת הדין באופן המבהיר שהוא מזכה את המערער מהעבירה שכוללת בתוכה את המילים "כלב שנשך אדם" ומרשיע אותו בעבירה שכוללת בתוכה את המילים "כלב שנשך חיה אחרת", תוך הפניה לסעיף הרלבנטי בפקודה והסעיף הרלבנטי בתקנות.

18. לא נפל כל פגם בכך שביהמ"ש פתח את הכרעת הדין בכך שהוא מזכה את המערער מהעבירה ככל שהיא מתייחסת לכלב שנשך אדם וזאת נוכח העובדה שבמהלך הדיון בבימ"ש קמא הובאו ראיות ונטענו טענות למכביר באשר לשאלה מי היה הכלב שנשך את המערער. ביהמ"ש קמא רצה להבהיר כבר בפתח הדברים שלא הורם הנטל הרובץ על המשיבה בכל הנוגע לאפשרות שהכלב של המערער נשך את המערער ולכן הפתיח להכרעת הדין נוסח כפי שנוסח. יחד עם זאת ברור (ודומה כי הדבר ברור גם למערער עצמו), כי יוחסה לו אך ורק עבירה אחת, כי המהות של העבירה היא אי הסגרת כלב למרות שהייתה חובה בדין להסגיר אותו וכי אין המדובר בסיטואציה אותה מתאר המערער בציונות ולפיה ביהמ"ש קמא "הרשיע אותו וזיכה אותו בו זמנית מאותה עבירה".

19. מעבר לכך, ואף אם היה ניתן לחשוב על ניסוח אחר של הפתיח של הכרעת הדין ואף אם קיימים בהכרעת הדין מקומות שבהם מצוין, לכאורה, שלמערער מיוחסות עבירות (בלשון רבים) ולא רק עבירה אחת, אזי שברור שהמדובר בטעות קולמוס, שכן המעשה שביצע המערער ואשר מקים את העבירה במקרה הנוכחי הינו מעשה אחד והוא אי הסגרת הכלב (ושוב, בכפוף לשאלה אם ניתן לראות בעבירה מהסוג הרלבנטי כעבירה מתמשכת, וללא קשר לעובדה שמעשה אחד יכול להוות כמה עבירות שונות). המערער נתלה על דקויות ניסוחיות שאינן יכולות לסייע בידיו.

20. אם לא די בכך, אזי שלפי סעיף 213 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), ביהמ"ש שלערער מוסמך - "לשנות את פסק הדין של הערכאה הקודמת ... וליתן אחר במקומו" (סעיף קטן (1)), וסעיף 216 לחסד"פ קובע כי "ביהמ"ש רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו אף אם היא שונה מזו שהורשע בה בערכאה הקודמת". ברור כי ערכאת הערעור אינה יכולה להרשיע את המערער בעבירה ממנה זוכה, כל עוד אין ערעור מטעם המשיבה, אלא שסבורני, כי משילוב ההוראות מעלה של החסד"פ עולה שאף אם הניסוח של הפתיח של הכרעת הדין מעורר קושי בעיני המערער, אזי שבמסגרת הערעור קמה הסמכות לחדד ולהבהיר שהזיכוי מתייחס רק לכך שאין המדובר באי הסגרת כלב שנשך אדם וכי ההרשעה מתייחסת לכך שהמדובר באי הסגרת כלב שנשך **כלב**.

21. באמור מעלה יש כדי לתת מענה לטענות הנוספות של המערער אשר מהוות למעשה חזרה על אותה טענה בסיסית בניסוחים שונים ומכיוונים שונים וזאת כמפורט בסעיפים 52-1 וסעיפים 76-78 להודעת הערעור. המערער טוען בסעיפים אלו (עמ' 2 עד 6, ועמ' 11 להודעת הערעור) בניסוחים שונים ומכיוונים שונים כי ביהמ"ש קמא שגה שעה שייחס לו בטעות שתי עבירות במקום עבירה אחת; כי אם ביהמ"ש קמא זיכה אותו מהעבירה מכוח הפקודה לא ניתן להרשיע אותו בעבירה מכוח התקנות; כי הזיכוי הפך חלוט; כי ביהמ"ש קמא שגה באשר לפירוש המונח "תקנה"; כי ביהמ"ש קמא לא עשה אבחנה בין הפקודה לבין התקנות ושגה בנוגע ל"היררכיה" שבין החיקוקים; כי למעשה אין עבירה בת תוקף שעניינה אי הסגרת כלב שנשך כלב וכי קיימת רק עבירה שמתייחסת לאי הסגרת כלב שנשך אדם (ואשר ממנה הוא זוכה). מצאתי לדחות את מכלול הטענות "הסיבוביות" - מחמת הנימוקים שפורטו מעלה.

הדרישה להסגרת הכלב -

22. הטענה השנייה שבפי המערער (סעיפים 53-67 להודעת הערעור) הינה שהיה על הוטרניר לשלוח לו הודעה בכתב בדבר החובה להסגיר את הכלב, ושעה שלא נמסרה לו הודעה בכתב שכזו, הוא לא היה חייב להסגיר את הכלב. יובהר כי אין חולק שהוטרניר לא שלח למערער הודעה בכתב, אלא הורה לו להסגיר את הכלב בשיחה

הטלפונית ביום 13.6.2016.

23. המערער מפנה לסעיף 35(א) לחוק העבירות המנהליות, תשמ"ו-1985 (להלן: "**חוק העבירות המנהליות**"), אשר מורה כי הודעות או מסמכים שיש להמציא לפי חוק העבירות המנהליות ימסרו במשלוח מכתב רשום עם אישור מסירה, וטוען כי הדרישה של הוטריר לגבי הסגרת הכלב, הינה הודעה לפי חוק העבירות המנהליות וכזו - צריכה הייתה להישלח בכתב בדואר רשום. טענת המערער הינה כי בהיעדר הודעה בכתב אודות החובה להסגיר את הכלב, לא קמה החובה להסגיר את הכלב ולכן הוא למעשה לא עבר כל עבירה.

24. אף טענה זו לא אוכל לקבל. הוראות חוק העבירות המנהליות מתייחסות להודעות שצריך להמציא לפי חוק העבירות המנהליות ולא לפי כל החוקים אשר כלולים בתוספת הראשונה לחוק העבירות המנהליות. בחוקים השונים אשר בתוספת הראשונה הוראות פרטניות באשר להסדרים ספציפיים שרלבנטיים לכל אחד ואחד מהחוקים השונים, והוראות פרטניות אלו גוברות על ההוראה הכללית שבסעיף 35(א) לחוק העבירות המנהליות. הכוונה של סעיף 35(א) האמור הינה שהודעת הקנס חייבת להישלח בכתב רשום, אך לא כל הודעה לפי כל אחד ואחד מהחוקים השונים.

25. כיוון שבפקודה לא כתוב שצריך לשלוח הודעה בכתב בדבר חובת ההסגרה (ובטח שלא בדואר רשום) - אזי שדינה של טענת המערער בהקשר זה להידחות.

26. יתרה מכך. בסעיף 4 לפקודה ובסעיף 2 לתקנות, כלל לא מצוין שהוטריר הוא זה שצריך לדרוש את ההסגרה. נהפוך הוא - על בעל הכלב שנשך לבצע את ההסגרה **ביוזמתו** ותוך 24 שעות לאחר **שנודע** לו על דבר המקרה (וראו את עת"מ (מרכז) 52508-07-17 **קודרסקי נ' עיריית מודיעין** (30.7.2015), באשר לחובת האזרח להעביר את הכלב הנושך להסגר ביוזמתו).

אין כל חולק שהמערער ידע על הנשיכה עוד ביום המקרה, ולכל המאוחר - ביום בו שוחח עם הוטריר שהבהיר לו שהכלב שלו נשך את הכלב של המתלונן. משמע, שהיה על המערער לבצע את ההסגרה בעצמו ומיוזמתו מכוח הפקודה והתקנות, עוד לפני שהמתלונן הגיש את התלונה, עוד לפני שהוטריר יצר קשר עם המערער והבהיר לו שחובתו היא להסגיר את הכלב - ולכל המאוחר, אחרי שהוטריר שוחח עמו בטלפון. יש אף לזכור כי שליחת מכתבי דרישה לגבי הסגרת כלבים נושכים בדואר רשום אינה יכולה לעלות בקנה אחד עם מטרות הפקודה והתקנות, שהרי משלוח שכזה עשוי לקחת כמה ימים והחשיבות של החיקוקים בהם עסקין הינה בהסגרה **מיידי**, תוך 24 שעות לכל היותר, נוכח הצורך לפקח על מחלקת הכלבת ולמנוע את התפשטותה - והדברים ברורים (ובאשר לאחריות כבדת המשקל המוטלת על הרשות ועל הוטריר למניעת התפשטות מחלת הכלב, המחייבת נקיטת אמצעים יעילים ומהירים - ראו אף את עת"מ (חיפה) 25807-06-18 **ברקובסקי נ' עיריית חיפה** (12.6.2018)).

ליקויים בהודעת הקנס -

27. הטענה השלישית של המערער (סעיפים 68-75 להודעת הערעור) הינה שנפלו פגמים ניסוחיים רבים בהודעת הקנס וכי יש בפגמים כדי לחייב את בטלות הודעת הקנס. פגם ראשון מתייחס לכך שבהודעת הקנס קיים סעיף אשר מפרט מהי "מהות העבירה" אלא שסעיף זה קטוע והוא מורה כדלקמן: "בעל כלב שנשך אדם או בעל חיים, לא הסגיר את הכלב לתחנת תצפית כלבת, תוך". המערער מדגיש כי המשפט מסתיים אחרי המילה "תוך" וכי אין המשך למשפט, כלומר אין התייחסות לשאלה תוך כמה זמן היה צריך להסגיר את הכלב, ולכן למעשה "מהות העבירה" אינה מופיעה בצורה מלאה, לא ניתן להבין את מהות העבירה - ובכך נפל פגם מהותי בהודעת הקנס.

28. המערער טוען כי בית המשפט קמא "הכשיר את הליקויים" בכך שקבע כי די בכך שבהודעת הקנס צוינו המילים "תקנות הכלבת" על מנת שניתן יהא להבין מהי מהות העבירה שכן הדיבר "תקנות הכלבת" הינו מונח משפטי

ואדם מן הישוב אינו אמור להבין ממנו מהי העבירה המיוחסת לו. עוד בהקשר זה מציין המערער, כי הוא הסגיר את הכלב ביום 19.6.2017 ולכן תיאור "מהות העבירה" אשר ממנו עולה לכאורה שהכלב לא הוסגר, הינו תיאור שגוי.

29. אין ממש בטענות אלו. אין מחלוקת באשר לחובה להקפיד ולנסח את הודעת הקנס המנהלי באופן מיטבי, כך שתכלול את הפרטים הרלבנטיים ותיאור תמציתי של העובדות המהוות את העבירה. האזרח אשר מקבל את הודעת הקנס חייב להבין מה הם היסודות העובדתיים אשר בבסיס הודעת הקנס ומה הן הוראות החיקוק הרלבנטיות על מנת שידע כיצד להמשיך את צעדיו, אם לשלם את הקנס, אם לבקש להישפט וכו'. הרשות חייבת להקפיד בהכנת הטפסים הרלבנטיים והגורם המוסמך המנהלי אשר בידיו הסמכות לשלוח הודעת קנס, חייב להקפיד ככל שניתן על ניסוח מלא ותקין.

30. יחד עם זאת במקרה הנוכחי, אני מסכימה עם עמדת כב' בימ"ש קמא לפיה המדובר בהודעת קנס ברורה, כאשר למעשה הפגם היחיד שקיים בה הינו שלא צוין אחרי המילים "תוך" שיש לבצע את ההסגרה תוך 24 שעות. לא מצאתי כי יש בפגם זה כדי להביא לבטלות הודעת הקנס ובמיוחד שבמקרה הנוכחי המערער ידע היטב מהי העבירה המיוחסת לו, ידע היטב שהודעת הקנס מבוססת על שיחתו עם הוטריר ביום 13.6.2017, ידע היטב שעליו להסגיר את הכלב בתוך 24 שעות וזאת כפי שנמסר לו באותה שיחה והבין היטב מה הן הוראות החוק אשר מבססות את הודעת הקנס. בנוסף, לא למותר להזכיר בהקשר זה, כי המערער עצמו העיד בבית המשפט קמא כי אף התנהלה שיחת טלפון לפני שליחת הקנס - בין עורך הדין שלו לבין הוטריר (עמ' 48 לפסק הדין קמא, שורה 13) והדברים אף חודדו במסגרת הדין שהתקיים בבית המשפט השלום בנוגע לצו המניעה.

31. רוצה לומר, שהמדובר בהודעת קנס שמתייחסת לאירוע ברור, מוגדר וזאת כאשר המערער ידע והבין את כל הפרטים הרלבנטיים. משכך, העובדה שאחרי המילה "תוך" לא נרשם המועד הרלבנטי, אינה מהווה פגם אשר יש בו כדי לחייב את ביטולה או פסלותה של הודעת הקנס מבעיקרה ואין בה לחייב את הזיכוי של המערער כפי שהוא טוען - והכל בנסיבות המיוחדות הקונקרטיות של המקרה הנוכחי ומבלי לגרוע מהחובה שמוטלת על הרשות להקפיד בניסוח משלוח הודעות הקנס.

32. באשר לעובדה שהמערער אכן הסגיר את הכלב ביום 19.6.2017 - הרי שאין בעובדה זו כדי לסייע לו שכן הודעת הקנס הוכנה ונשלחה אליו ביום 14.6.2017, וזאת לאחר שחלפו 24 שעות מאותה שיחת טלפון ביום 13.6.2017 שאז התגבשה העבירה. העובדה, שהכלב הוסגר בעקבות הדין בבקשה למתן צו מניעה, אינה עובדה שהיא צורך לציין בהודעת הקנס, היא אינה עובדה שגורעת מביצוע העבירה שהתגבשה ביום 14.6.2017 ולכן גם בהקשר זה לא נפל כל פגם באופן ניסוח הודעת הקנס.

אכיפה בררנית -

33. הטענה האחרונה של המערער הינה שבית המשפט קמא שגה בכך שלא קיבל את טענתו לקיומה של הגנה מן הצדק, כאשר המערער טוען שבעניינו התקיימה אכיפה בררנית וזאת בהתייחס למתלונן. לשיטתו, לא היה מקום לשלוח לו הודעת קנס, שעה שלמתלונן לא נשלחה הודעת קנס, שכן היות והכלב של המתלונן הוא זה שנשך את המערער, היה על המתלונן להסגיר את הכלב שלו בתוך 24 שעות והיות והוא לא עשה כן, היה מקום לשלוח גם אליו הודעת קנס בדיוק כפי שנשלחה הודעה למערער. כב' ביהמ"ש קמא דחה טענה זו ולא מצאתי להתערב בקביעה זו.

34. כפי שהוכח במהלך הדין, המתלונן הודע שעליו להסגיר את הכלב שלו ביום 13.6.2017, כלומר שהיה עליו להסגיר אותו עד יום 14.6.2017, אלא שהוכח שהתקיימה שיחת טלפון בין המתלונן לבין הוטריר ובמסגרתה סוכם בין השניים שהכלב יוסגר ביום 16.6.2017 והוא אכן הוסגר ביום זה. הוטריר והמתלונן העידו כי הוטריר אף שוחח עם הוטריר הפרטי שטיפל בכלב של המתלונן, וכי נוכח מצבו של הכלב - סוכם על מועד ההסגרה - 16.6.2017,

ובמועד זה הכלב אכן הוסגר.

35. לעומת זאת, שיחת הטלפון שבין הוטריר לבין המערער, לא הסתיימה בהסכמה הדדית בדבר המועד לביצוע ההסגרה, אלא הסתיימה בכך שהוטריר מורה למערער להסגיר את הכלב והמערער מתנגד לכך ולא רק שהתנגד - הוא מסר באותה שיחה לוטריר כי הכוונתו להתנגד להסגרה באמצעים משפטיים - ואכן, המערער פנה לבית המשפט בבקשה למתן צו המניעה, והכלב הוסגר רק ביום 19.6.2017.

36. דומה, כי השוני האמור בין ההתנהלות של המערער לבין ההתנהלות של המתלון היווה בסיס סביר להפעלת שיקול הדעת של הוטריר כפי שהופעל, כלומר לשליחת הודעת קנס למערער ואי שליחת הודעת קנס למתלון.

37. מעבר לכך, אף אם היה מקום לשלוח הודעת קנס גם למתלון (ואיני קובעת שכך היה), אין בכך כדי להקים הגנה מן הצדק למערער בנסיבות של המקרה הנוכחי. השוואת ההתנהלות כלפיו עם ההתנהלות כלפי המתלון אינה מחייבת את המסקנה בדבר אכיפה בדרנית, לא הוצגו נתונים באשר להתנהלות באופן כללי כלפי בעלי כלבים אחרים ובכל מקרה בנסיבות לא היה בכך טעם מספיק להפעיל את הוראות סעיף 149(א) לחסד"פ ולהביא לזיכוי.

סיכום -

38. אשר על כן ונוכח הטעמים המצטברים לעיל, אני מורה על דחיית הערעור.

בהסכמת הצדדים פסק הדין יישלח להם מטעם המזכירות בדואר. אבקש מהמזכירות לשלוח את פסק הדין לצדדים, כאשר הכתובת של המערער מופיעה בכתורת של כתב הערעור שהוא הגיש.

ניתן היום, ט"ו חשוון תשע"ט, 24 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.